

Arrest

nr. 147 314 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 november 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 13 maart 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 21 november 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.2 Op 21 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 20 december 2013 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) De heer die verklaart te heten:

Naam, voornaam: A(…), S(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. (…)

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van gebrek aan belang op, daar er geen appreciatiebevoegdheid is in hoofde van de gemachtigde in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

2.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.2.2 Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsprincipe, kan zodoende geen afbreuk doen aan voorafgaande vaststellingen.

2.2.3 Er dient echter op gewezen te worden dat, ondanks de gebonden bevoegdheid, geen bevel mag worden gegeven of ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). In dezelfde zin kan geen bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 17 december 2013, nr. 225.855). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Het EVRM en het Handvest primeren op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van middelen gestoeld op een schending van die hogere verdragsbepalingen en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.2.4.1 *In casu* voert de verzoekende partij in het verzoekschrift de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM, artikel 24 van het Handvest en de artikelen 3, 6 en 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van het bestreden bevel met deze artikelen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift onder meer het volgende uiteen:

“Verzoeter voert een schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Er werd in het ‘bevel om het grondgebied te verlaten’ geen rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker dat gewaarborgd wordt door artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat: (...)

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Om zich te kunnen beroepen op dit artikel, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu werd in de regularisatieaanvraag van verzoeker duidelijk aangehaald dat verzoeker een gezinsleven heeft met zijn partner, S(...) H(...), en zijn kind, Si(...) H(...). Het is wel degelijk zijn biologisch kind. Hij kan het echter momenteel niet erkennen aangezien hij niet over de nodige identiteitsdocumenten beschikt. Hij zorgt wel voor haar en onderhoudt een echt gezinsleven met haar en haar moeder. Dit gezinsleven blijkt duidelijk uit de regularisatieaanvraag en uit de foto's (zie bijlage nr. 3).

Verzoeker is volop bezig met het verkrijgen van identiteitsdocumenten zodat hij zijn kind officieel kan erkennen en officieel kan samenwonen met zijn partner en kind. Hij wenst zijn bestaande feitelijke gezinsleven officialiseren.

Verwerende partij was op de hoogte van het bestaande gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner. Meer nog, zij heeft deze relatie nooit in twijfel getrokken. In haar beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt verwerende partij enkel dat de documenten die verzoeker neerlegde niet volstonden om zijn identiteit te bewezen. Verwerende partij vermeldt NIETS over het gezinsleven van verzoeker noch in de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet, noch in het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien verzoeker en zijn partner en kind een hecht gezin vormen, hebben ze overeenkomstig artikel 8 van het EVRM recht op respect van dit gezinsleven. De Belgische autoriteiten hebben de plicht om dit gezinsleven te respecteren en elke inmenging te voorkomen.

(...)

Bij de beslissing om verzoeker van het grondgebied te verwijderen werd er geen rekening gehouden met zijn recht op gezinsleven.

Verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geen enkele motivering opgenomen omtrent het bestaan van een gezinsleven voor verzoeker op het grondgebied en de evenredigheid van de impact van de bestreden beslissing op verzoekers' recht op een gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Verwerende partij heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, gezien de zware impact die de bestreden beslissing heeft op het gezinsleven van verzoeker.

Naast het gezinsleven werd ook geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind, zoals bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind en het Handvest voor de Rechten van de Mens.

(...)

Het 'bevel om het grondgebied te verlaten' bevat geen enkele motivering met betrekking tot het hoger belang van het kind. Uit niets blijkt dat hiermee rekening werd gehouden zoals artikel 74/13 duidelijk voorschrijft."

2.2.4.2 De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen in dit verband het volgende:

"In het enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 24 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3, 6, 12 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verwijt de verwerende partij dat er geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven, dat gewaarborgd wordt door artikel 8 EVRM.

(...)

Verzoeker roept artikel 8 EVRM in als hogere rechtsnorm.

Verwerende partij laat gelden dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen.¹ Het recht op gezinshereniging is geen vrijgeleide om de

toepasselijke wetgeving te omzeilen. “Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. (...) Een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (...).”

Bovendien is het zo dat verzoeker niet regelmatig verblijft in België, zodat hij principieel geen rechten kan doen gelden die aan een regelmatig verblijf zijn verbonden.

Louter ten overvloede, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, dient er niet alleen sprake te zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden.

Verzoeker heeft niet aangetoond dat het voor hem onmogelijk zou zijn diens familieleven in het land van herkomst verder te zetten.

Verwerende partij laat gelden dat verzoeker er verkeerdelijk van uitgaat dat verwerende partij het gezinsleven van verzoeker met zijn partner nooit in twijfel heeft getrokken. De aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard louter omwille van het feit dat verzoekers aanvraag niet gepaard ging met een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van die voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15 december 1980. Verwerende partij nam derhalve geen standpunt in aangaande verzoekers gezins- of familieleven.

Wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, quod non in casu.

Verzoeker toont op geen enkele wijze in concreto aan dat hij hier een privé- of gezinsleven leidt dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM. (RvV 30 mei 2013, nr. 103.834)

Momenteel betreft de relatie die verzoeker met mevrouw S(...) H(...) beweert te hebben, een louter feitelijk relatie. Zij is bovendien nog maar sinds ten vroegste eind augustus 2013 uit de echt gescheiden.

Waar verzoeker beweert een biologisch kind met zijn partner te hebben, laat verwerende partij gelden dat dit nergens uit het dossier blijkt. Het kind draagt de naam van de moeder en werd, zoals verzoeker zelf aangeeft, niet herkend door hem. Mevrouw S(...) H(...) haalde bij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan dat zij zwanger was en een DNA-test zou voorleggen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker de vader is. Uit het dossier blijkt, dat ten tijde van het nemen van het bevel, verwerende partij niet over dergelijke stukken beschikte. Derhalve is het privé- of gezinsleven ten aanzien van het minderjarig kind evenmin bewezen. Verwerende partij diende gelet op het voorgaande, geen motivering te geven met betrekking tot het belang van het kind.”

2.2.4.3 Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven en met het hoger belang van het kind. Zij verwijst naar haar regularisatieaanvraag, waarin zij duidelijk heeft aangehaald dat zij een gezinsleven heeft met haar partner S.H. en met haar kind.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in de aanvraag van 13 maart 2013 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet inderdaad wijst op haar partner en tevens aangeeft dat deze zwanger is. Tevens bevindt zich in het administratief dossier een synthesesnota van 21 november 2013 naar aanleiding van de op 13 maart 2013 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9bis, waarin gesteld wordt dat de verzoekende

partij als andere familieleden in België een vriendin S. H. heeft, dat in de aanvraag vermeld werd dat deze zwanger is en dat het rijksregister werd gecheckt, waaruit is gebleken dat het kind op 21 oktober 2013 is geboren. Zodoende dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van zowel de partner als het kind.

Noch uit de bestreden beslissing van 21 november 2013 noch uit het administratief dossier blijkt echter dat met het gezinsleven van de verzoekende partij en met het hoger belang van het kind rekening werd gehouden. In voormelde synthesesnota wordt als opmerking het volgende gesteld: *“voorlopig geen IRV geven, waarschijnlijk vader van een Belgisch kind / nog geen erkenningsakte in dossier of aanvraag GH”*. Vervolgens wordt geconcludeerd: *“Beslissing + reden: 21.11.2013: onontvankelijk, geen ID – bijlage 13 30 dagen”*. Uit deze synthesesnota blijkt zodoende dat het feit dat de verzoekende partij *“waarschijnlijk vader van een Belgisch kind”* is een rol heeft gespeeld bij het voorlopig niet afgeven van een inreisverbod, maar uit deze synthesesnota, die vervolgens zonder meer stelt dat een *“bijlage 13 30 dagen”* wordt genomen, kan niet afgeleid worden op welke manier met dit gegeven (en met het feit dat de verzoekende partij een partner heeft) rekening werd gehouden bij het nemen van de beslissing tot verwijdering, het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de relatie die de verzoekende partij met mevrouw S. H. lijkt te hebben een louter feitelijke relatie is en dat S. H. bovendien nog maar sinds ten vroegste eind augustus 2013 uit de echt gescheiden is. Met betrekking tot het biologisch kind stelt de verwerende partij dat nergens uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij een biologisch kind met haar partner heeft. Het kind draagt de naam van de moeder, is door de verzoekende partij niet *“herkend”* en de gemachtigde beschikte ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet over de DNA-test die mevrouw S. H. had gesteld te zullen voorleggen, zodat het privé- of gezinsleven ten aanzien van het minderjarig kind evenmin bewezen is. Er dient echter op gewezen te worden dat de verwerende partij zich hiermee beperkt tot a *posteriori* motiveringen. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde deze of andere overwegingen heeft gemaakt vóór het nemen van de bestreden beslissing. Met betrekking tot het kind dient bovendien benadrukt te worden dat de gemachtigde blijkens de synthesesnota van 21 november 2013 integendeel uitdrukkelijk stelt dat de verzoekende partij *“waarschijnlijk vader van een Belgisch kind”* is. Het betoog van de verwerende partij kan zodoende geen afbreuk doen aan de vaststelling dat noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening werd gehouden met het gezinsleven en het hoger belang van het kind, zoals artikel 74/13 van de vreemdelingenwet nochtans voorschrijft.

Een schending van voormeld artikel 74/13 wordt dan ook aannemelijk gemaakt.

2.3 Gezien het betoog van de verzoekende partij inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet gegrond is, kan niet worden aangenomen dat het beroep omwille van de hoger besproken gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake, onontvankelijk is. Op het betoog van de verzoekende partij inzake artikel 8 van het EVRM, artikel 24 van het Handvest en de artikelen 3, 6 en 12 van het Kinderrechtenverdrag dient niet verder te worden ingegaan.

De exceptie van de verwerende partij kan niet worden aangenomen.

Het beroep tot nietigverklaring is ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Uit de bespreking onder punt 2.2.4.3 is gebleken dat de verzoekende partij een schending van voormeld artikel 74/13 aannemelijk heeft gemaakt.

3.2.2 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende een bevel om het grondgebied te verlaten van 21 november 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE